

Deel 5

Oordeel — doel of eindpunt?

De ernst van het woord

De Schrift spreekt zonder omwegen over **oordeel**.
Zij gebruikt woorden als:

- toorn
- gericht
- straf
- vuur
- vergelding

Wie dit ontkent, leest selectief. Oordeel is geen randthema. Het is een wezenlijk onderdeel van Gods openbaring.

Maar de cruciale vraag is deze:

**Is oordeel het laatste woord —
of staat het in dienst van iets groters?**

Het verschil tussen eindpunt en middel

Wanneer oordeel wordt gezien als **eindpunt**,
ontstaat het beeld van een God die uiteindelijk:

- scheidt
- vastzet
- en een deel van Zijn schepping definitief verwerpt.

Maar wanneer oordeel wordt gelezen als **middel**,
ontstaat een ander beeld:

- oordeel ontmaskert
- oordeel corrigeert
- oordeel zuivert
- oordeel herstelt recht

De Schrift zelf dwingt ons deze tweede mogelijkheid serieus te nemen.

Oordeel in het Oude Testament

In het Oude Testament is oordeel nooit het einde van Gods handelen.

Israël wordt:

- geoordeeld
- verbannen
- verstrooid

Maar telkens klinkt er daarna:

“Daarna zal Ik...”

Oordeel is daar:

- tucht
- correctie
- terugbrengen tot het verbond

Zelfs het zwaarste gericht eindigt niet in totale vernietiging, maar in herstel.

Vuur als beeld van loutering

Het Bijbelse beeld van vuur is veelzeggend.

Vuur:

- verteert wat waardeloos is
- zuivert wat kostbaar is
- openbaart wat werkelijk is

“Het vuur zal ieders werk beproeven.”

— 1 Korintiërs 3:13

Hier gaat het om oordeel —
maar het doel is niet vernietiging van de persoon,
maar ontmaskering van wat geen stand houdt.

Romeinen 11:32 — een sleuteltekst

*“Want God heeft allen onder ongehoorzaamheid besloten,
opdat Hij Zich over allen zou ontfermen.”*

Let op de volgorde:

1. insluiting onder ongehoorzaamheid

2. ontferming over allen

Oordeel is hier geen eindstation,
maar een noodzakelijke fase in Gods grotere doel.

Onderaan dit document een verdieping over **Romeinen 11**

De laatste vijand

De Schrift noemt de dood een vijand (**1 Kor. 15:26**).
Maar zij zegt ook dat deze vijand wordt afgeschaft.

Dat betekent:

- het negatieve heeft niet het laatste woord
- het oordeel is niet het einde van Gods verhaal

Een eindeloos oordeel zou een eeuwige dualiteit creëren:
God tegenover een blijvend kwaad.

Maar de Schrift eindigt niet in dualiteit —
zij eindigt in vervulling.

Het verschil tussen vergelding en rechtzetting

De klassieke hel leer is vaak gebaseerd op **vergelding**:
straf als reactie op schuld.

Maar de Schrift toont een God die rechtzet, niet slechts terugbetaalt.

Zelfs wanneer het woord “*wraak*” gebruikt wordt (**Rom. 12:19**),
staat het in het kader van:

- recht
- waarheid
- herstel van orde

Niet in het kader van eeuwige kwelling.

Oordeel en Gods karakter

De vraag naar oordeel is uiteindelijk een vraag naar God.

Is Hij:

- degene die straft zonder einde?
- of degene die oordeelt met het oog op herstel?

Wanneer oordeel eindeloos wordt,
verliest het zijn doel en wordt het zichzelf genoeg.

Maar God oordeelt niet om te oordelen.
Hij oordeelt om Zijn doel te bereiken.

Het gevaar van een eindeloos oordeel

Een eeuwige hel veronderstelt:

- dat kwaad nooit werkelijk overwonnen wordt
- dat verzoening nooit volledig wordt
- dat Gods plan gedeeltelijk blijft

Dat roept een fundamentele spanning op met teksten als:

“Door Hem het al met Zichzelf te verzoenen.” — Kolossenzen 1:20

“Opdat God alles in allen zal zijn.” — 1 Korintiërs 15:28

Een oordeel zonder einde zou Gods doel beperken.
Maar de Schrift presenteert een God die Zijn doel bereikt, halleluja.

Oordeel binnen Gods tijdperken

Wanneer we oordeel plaatsen binnen het kader van **aionen** (tijdperken), ontstaat samenhang:

- oordeel is werkelijk
- oordeel is ernstig
- oordeel is tijdelijk
- oordeel dient een hoger doel

Dat maakt oordeel niet minder zwaar —
maar wel theologisch coherent.

Samenvatting van Deel 5

- De Schrift spreekt ernstig over oordeel
- Maar oordeel is nooit het laatste woord
- Oordeel in de Bijbel is correctief en doelgericht
- Een eindeloze straf past niet binnen Gods uiteindelijke doel
- Oordeel staat in dienst van herstel en vervulling

Doordenkvragen

1. Wat gebeurt er met Gods karakter als oordeel eindeloos wordt?
 2. Is straf zonder doel nog rechtvaardig?
 3. Hoe verhoudt een eeuwige hel zich tot “*alles in allen*”?
 4. Durf ik oordeel te zien als middel in plaats van eindpunt?
-

Volgende deel:

De hel in de prediking — van waarschuwing tot dreiging

Verdieping

Romeinen 11 — oordeel binnen Gods onwankelbare plan

Romeinen 9–11 vormt één samenhangend betoog. Paulus behandelt daar niet een individueel hiernamaals, maar **Gods heils handelen in de geschiedenis** — met Israël, met de volken, en uiteindelijk met allen.

Het beslissende vers luidt:

“Want God heeft allen onder ongehoorzaamheid besloten, opdat Hij Zich over allen zou ontfermen.” — Romeinen 11:32

Dit vers staat niet op zichzelf. Het is de conclusie van een zorgvuldig opgebouwde redenering.

1. Verharding is tijdelijk

Paulus spreekt over Israëls verharding:

*“Er is een gedeeltelijke verharding over Israël gekomen, **totdat** de volheid van de heidenen is binnengegaan.”* — Romeinen 11:25

Let op het woord: **totdat**.

Verharding is:

- niet absoluut
- niet definitief
- niet eindeloos

Zij heeft een functie binnen Gods plan.

2. Oordeel dient een groter doel

Israëls val betekent volgens Paulus:

- rijkdom voor de wereld
- verzoening voor de heidenen
- uitbreiding van Gods genade

“Door hun val is het heil tot de heidenen gekomen.”

— Romeinen 11:11

Het oordeel over Israël blijkt dus:

- instrumenteel
- doelgericht
- heilshistorisch noodzakelijk

God gebruikt zelfs ongehoorzaamheid binnen Zijn plan.

3. Allen — wie zijn dat?

Het woord **allen** (*pantas*) in Romeinen 11:32 correspondeert met het eerdere gebruik in hetzelfde hoofdstuk.

Paulus bouwt zijn redenering op in spiegelbeeld:

- Israël ongehoorzaam → heidenen ontferming
- heidenen ongehoorzaam → Israël ontferming

En dan de conclusie:

God heeft **allen** onder ongehoorzaamheid besloten, opdat Hij Zich over **allen** zou ontfermen.

De tweede “allen” kan niet kleiner zijn dan de eerste. Wat universeel wordt ingesloten, wordt universeel omvat.

4. Geen eeuwige dualiteit

Als een deel van de mensheid eeuwig onder oordeel blijft, dan is Romeinen 11:32 geen sluitende conclusie, maar een gebroken belofte.

Paulus’ betoog mondt echter uit in aanbidding:

“*O diepte van rijkdom, zowel van wijsheid als van kennis van God!*”

— Romeinen 11:33

Zijn lofzang is geen reactie op een gedeeltelijke redding, maar op een plan waarin zelfs ongehoorzaamheid dienstbaar wordt aan ontferming.

5. Oordeel als insluiting

Het woord “besloten” (*synekleisen*) betekent letterlijk: **insluiten**.

God sluit mensen niet op om hen definitief te verwerpen, maar om hen onder één werkelijkheid te brengen — zodat ontferming niet op verdienste berust.

Dit ondergraaft elke gedachte dat oordeel het laatste woord zou zijn.

6. Romeinen 11 en het helleerstuk

Wanneer Romeinen 11 serieus genomen wordt:

- kan oordeel geen eindstation zijn
- kan verharding geen eeuwige toestand zijn
- kan Gods plan niet gedeeltelijk slagen

Een eeuwige hel zou betekenen dat:

- ongehoorzaamheid sterker blijkt dan ontferming
- oordeel sterker is dan genade
- Gods doel begrensd blijft

Maar Paulus eindigt juist met:

“*Want uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen.*”

— Romeinen 11:36

Niet sommige dingen.

Niet een gered deel.

Maar **alle dingen**.

Samenvattende these

Romeinen 11 leert:

- oordeel is werkelijk
- verharding is ernstig

- ongehoorzaamheid is diep

Maar alles staat binnen een plan
dat eindigt in ontferming, niet in verwerping.

Doordenkvragen

1. Kan Romeinen 11:32 waar zijn als een deel van de mensheid eeuwig onder oordeel blijft?
2. Wat betekent het dat God zelf mensen “insluit” onder ongehoorzaamheid?
3. Wat zegt Paulus’ lofzang over het uiteindelijke karakter van Gods plan?
4. Durf ik oordeel te zien als fase in plaats van eindpunt?